ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 10ης Φεβρουαρίου 2000 *

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις Τ-32/98 και Τ-41/98,

Nederlandse Antillen (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενη από τους M. Slotboom και P. V. F. Bos, δικηγόρους Ρόττερνταμ, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο M. Loesch, 11, rue Goethe,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης από τους T. van Rijn και P. J. Kuijper, νομικούς συμβούλους, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον C. Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

υποστηριζομένης από το

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

Βασίλειο της Ισπανίας, εκπροσωπούμενο από την N. Díaz Abad, abogado del Estado, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Πρεσβεία της Ισπανίας, 4-6, boulevard Emmanuel Servais,

παρεμβαίνον,

που έχουν ως αντικείμενο, στη μεν υπόθεση Τ-32/98, αίτηση ακυρώσεως του κανονισμού (ΕΚ) 2352/97 της Επιτροπής, της 27ης Νοεμβρίου 1997, για τη θέσπιση ειδικών μέτρων για την εισαγωγή ρυζιού που προέρχεται από υπερπόντιες χώρες και εδάφη (ΕΕ L 326, σ. 21), στη δε υπόθεση Τ-41/98, αίτηση ακυρώσεως του κανονισμού (ΕΚ) 2494/97 της Επιτροπής, της 12ης Δεκεμβρίου 1997, για την έκδοση πιστοποιητικών εισαγωγής ρυζιού που υπάγεται στον κωδικό ΣΟ 1006 καταγωγής υπερποντίων χωρών και εδαφών, στο πλαίσιο των ειδικών μέτρων που καθιερώθηκαν από τον κανονισμό (ΕΚ) 2352/97 (ΕΕ L 343, σ. 17),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ
ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. Jaeger, πρόεδρο, K. Lenaerts και J. Azizi, δικαστές,

γραμματέας: A. Mair, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 21ης Σεπτεμβρίου 1999,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Νομικό πλαίσιο

1 Οι Κάτω Χώρες, πέραν του ευρωπαϊκού εδάφους τους, περιλαμβάνουν τις Ολλανδικές Αντίλλες και τη νήσο Αρούμπα. Τα δύο αυτά εδάφη περιλαμβάνονται στις υπερπόντιες χώρες και εδάφη (στο εξής: ΥΧΕ) που απαριθμούνται στο παράρτημα IV της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, παράρτημα ΙΙ) και των οποίων η σύνδεση με την Κοινότητα διέπεται από το τέταρτο μέρος της εν λόγω Συνθήκης.

Οι συναφείς διατάξεις της Συνθήκης

2 Το δεύτερο εδάφιο του άρθρου 131 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθου 182 ΕΚ) ορίζει ότι «σκοπός της συνδέσεως είναι η προώθηση της οικονομικής και κοινωνικής αναπτύξεως των [ΥΧΕ] και της δημιουργίας στενών οικονομικών σχέσεων μεταξύ αυτών και της Κοινότητας στο σύνολό της».

3 Κατά το άρθρο 132, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 183, παράγραφος 1, ΕΚ), «τα κράτη μέλη εφαρμόζουν στις εμπορικές τους συναλλαγές με τις [ΥΧΕ] το καθεστώς που διέπει τις μεταξύ τους σχέσεις δυνάμει της παρούσας Συνθήκης».

4 Το άρθρο 133, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 184, παράγραφος 1, ΕΚ) προβλέπει ότι «καταργούνται πλήρως οι δασμοί κατά την εισαγωγή στα κράτη μέλη των καταγομένων εμπορευμάτων από τις [ΥΧΕ], σύμφωνα με την προοδευτική κατάργηση των δασμών μεταξύ των κρατών μελών, όπως προβλέπεται στην παρούσα Συνθήκη».

5 Το άρθρο 134 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 185 ΕΚ) ορίζει ότι «αν, κατά την εφαρμογή του άρθρου 133, παράγραφος 1, το ύψος των δασμών που ισχύουν κατά την εισαγωγή εντός [ΥΧΕ] για τα εμπορεύματα που προέρχονται από τρίτη χώρα είναι ικανό να προκαλέσει εκτροπές του εμπορίου εις βάρος κράτους μέλους, το κράτος τούτο δύναται να ζητήσει από την Επιτροπή να προτείνει στα άλλα κράτη μέλη τα αναγκαία μέτρα για την αντιμετώπιση της καταστάσεως αυτής».

6 Κατά το άρθρο 136 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 187 ΕΚ), το Συμβούλιο καθορίζει τους κανόνες που εφαρμόζονται στη σύνδεση μεταξύ των ΥΧΕ και της Κοινότητας.

Η απόφαση ΥΧΕ, η απόφαση ενδιάμεσης αναθεωρήσεως και τα διάφορα μέτρα που θεσπίστηκαν το 1997

7 Δυνάμει του άρθρου 136 της Συνθήκης, το Συμβούλιο, στις 25 Ιουλίου 1991, εξέδωσε την απόφαση 91/482/ΕΟΚ, σχετικά με τη σύνδεση των υπερποντίων χωρών και εδαφών με την Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα (ΕΕ L 263, σ. 1, στο εξής: απόφαση ΥΧΕ).

8 Μέχρι την τροποποίησή τους στις 30 Νοεμβρίου 1997, τα άρθρα 101, παράγραφος 1, και 102 της αποφάσεως ΥΧΕ όριζαν, αντιστοίχως, τα εξής: «Τα προϊόντα καταγωγής των ΥΧΕ εισάγονται στην Κοινότητα άνευ δασμών και φόρων ισοδύναμου αποτελέσματος.

(...)

Η Κοινότητα δεν επιβάλλει ποσοτικούς περιορισμούς ή μέτρα ισοδύναμου αποτελέσματος κατά τις εισαγωγές προϊόντων καταγωγής ΥΧΕ.»

9 Το άρθρο 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ ορίζει ότι η Επιτροπή μπορεί, σύμφωνα με τη διαδικασία του παραρτήματος IV της εν λόγω αποφάσεως, να λάβει εξαιρετικά μέτρα υπό μορφή μέτρων διασφαλίσεως όσον αφορά τις εισαγωγές προϊόντων καταγωγής ΥΧΕ. Τα άρθρα 109, παράγραφος 2, και 110 της αποφάσεως ΥΧΕ αφορούν τις προϋποθέσεις τις οποίες πρέπει να πληρούν τα μέτρα αυτά.

10 Δυνάμει του άρθρου της 240, η απόφαση ΥΧΕ έχει εφαρμογή για περίοδο δέκα ετών από την 1η Μαρτίου 1990. Το άρθρο αυτό προβλέπει επίσης, στην παράγραφο 3, ότι, πριν από τη λήξη της πρώτης πενταετούς περιόδου, το Συμβούλιο, με ομοφωνία και κατόπιν προτάσεως της Επιτροπής, αποφασίζει, πέραν της χρηματοδοτικής συνδρομής της Κοινότητας κατά τη δεύτερη πενταετή περίοδο, εφόσον παρίσταται ανάγκη, για τις τροποποιήσεις της αποφάσεως ΥΧΕ που επιθυμούν ενδεχομένως οι αρμόδιες αρχές των ΥΧΕ ή που πρότεινε ενδεχομένως η Επιτροπή βάσει της εμπειρίας της ή σε συνάρτηση με τις τροποποιήσεις που αποτελούν αντικείμενο διαπραγματεύσεως μεταξύ της Κοινότητας και των κρατών ΑΚΕ (Αφρικής, Καραϊβικής και Ειρηνικού). Οι τροποποιήσεις που τυχόν θα εγκριθούν κατά τον τρόπο αυτόν λαμβάνουν τη μορφή «αποφάσεως ενδιάμεσης αναθεωρήσεως».

11 Στις 24 Νοεμβρίου 1997, κατ' εφαρμογήν του προμνησθέντος άρθρου 240, παράγραφος 3, το Συμβούλιο εξέδωσε την απόφαση 97/803/ΕΚ για την ενδιάμεση αναθεώρηση της αποφάσεως ΥΧΕ (ΕΕ L 329, σ. 50, στο εξής: απόφαση ενδιάμεσης αναθεωρήσεως). Η απόφαση αυτή περιορίζει τις εισαγωγές ρυζιού και ζάχαρης από τις ΥΧΕ στην Κοινότητα.

12 Η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή ακυρώσεως κατά της αποφάσεως ενδιάμεσης αναθεωρήσεως ενώπιον του Πρωτοδικείου (υπόθεση Τ-310/97). Δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 234 ΕΚ), ο πρόεδρος του Arrondissementsrechtbank 's-Gravenhagen (Κάτω Χώρες) ζήτησε από το Δικαστήριο να αποφανθεί ως προς το κύρος της αποφάσεως αυτής (υπόθεση C-17/98). Με διάταξη της 16ης Νοεμβρίου 1998 στην υπόθεση Τ-310/97, Ολλανδικές Αντίλλες κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1998, σ. II-4131), το Πρωτοδικείο ανέστειλε τη διαδικασία στην υπόθεση Τ-310/97 έως ότου το Δικαστήριο εκδώσει απόφαση στην υπόθεση C-17/98.

13 Στη διάρκεια του 1997, η εφαρμογή της αποφάσεως ΥΧΕ οδήγησε την Επιτροπή να λάβει ορισμένα μέτρα δυνάμει του προμνησθέντος άρθρου 109, ιδίως στον τομέα της εισαγωγής ρυζιού.

14 Συγκεκριμένα, με τον κανονισμό (ΕΚ) 304/97, της 17ης Φεβρουαρίου 1997, για τη θέσπιση μέτρων διασφάλισης στην εισαγωγή ρυζιού καταγωγής ΥΧΕ (ΕΕ L 51, σ. 1), το Συμβούλιο έλαβε τα πρώτα μέτρα για τον περιορισμό των εισαγωγών ρυζιού καταγωγής ΥΧΕ στην Κοινότητα για το χρονικό διάστημα από 1ης Ιανουαρίου 1997 έως 30 Απριλίου 1997. Το Βασίλειο των Κάτω Χωρών και η εταιρία Antillean Rice Mills άσκησαν κατά του κανονισμού αυτού προσφυγή ακυρώσεως, αντιστοίχως, ενώπιον του Δικαστηρίου (υπόθεση C-110/97) και ενώπιον του Πρωτοδικείου (υπόθεση Τ-41/97). Με διάταξη της 16ης Νοεμβρίου 1998 στην υπόθεση Τ-41/97, Antillean Rice Mills κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1998, σ. II-4117), το Πρωτοδικείο απεκδύθηκε της αρμοδιότητάς του στην υπόθεση Τ-41/97 υπέρ του Δικαστηρίου, ούτως ώστε να μπορέσει να αποφανθεί το Δικαστήριο επί των αιτημάτων ακυρώσεως.

15 Με τον κανονισμό (ΕΚ) 1036/97, της 2ας Ιουνίου 1997, για τη θέσπιση μέτρων διασφάλισης για το ρύζι καταγωγής ΥΧΕ (ΕΕ L 151, σ. 8), το Συμβούλιο θέσπισε νέα μέτρα διασφαλίσεως περιορίζοντα τις εισαγωγές ρυζιού καταγωγής ΥΧΕ στην Κοινότητα για το χρονικό διάστημα από 1ης Μαΐου 1997 έως 30 Νοεμβρίου 1997. Η προσφεύγουσα και το Βασίλειο των Κάτω Χωρών άσκησαν κατά του κανονισμού αυτού προσφυγή ακυρώσεως, αντιστοίχως, ενώπιον του Πρωτοδικείου (υπόθεση Τ-179/97) και ενώπιον του Δικαστηρίου (υπόθεση C-301/97). Με διάταξη της 16ης Νοεμβρίου 1998 στις υποθέσεις Τ-163/97 και Τ-179/97, Ολλανδικές Αντίλλες κατά Συμβουλίου και Επιτροπής (Συλλογή 1998, σ. II-4123), το Πρωτοδικείο απεκδύθηκε της αρμοδιότητάς του και στην υπόθεση Τ-179/97 υπέρ του Δικαστηρίου.

16 Με τον κανονισμό (ΕΚ) 2352/97, της 27ης Νοεμβρίου 1997, για τη θέσπιση ειδικών μέτρων για την εισαγωγή ρυζιού που προέρχεται από ΥΧΕ (ΕΕ L 326, σ. 21), η Επιτροπή θέσπισε μια τρίτη σειρά μέτρων διασφαλίσεως επιβάλλοντας τη χορήγηση πιστοποιητικών εισαγωγής για το ρύζι καταγωγής ΥΧΕ και τη σύσταση τραπεζικής εγγυήσεως για το 50 % του ποσού των δασμών που θα εφαρμόζονταν κανονικά για το ρύζι για το οποίο ζητούνται πιστοποιητικά εισαγωγής. Ο κανονισμός αυτός προέβλεπε, εξάλλου, ότι, σε περίπτωση υπερβάσεως ενός μηνιαίου όγκου αιτήσεων εκδόσεως πιστοποιητικών αντιστοιχούντος σε 13 300 τόνους ρυζιού και εφόσον υφίστατο κίνδυνος σοβαρής διαταραχής της κοινοτικής αγοράς, η Επιτροπή θα ελάμβανε ορισμένα μέτρα όσον αφορά τις αιτήσεις πέραν αυτού του ανωτάτου ορίου των 13 300 τόνων. Ο εν λόγω κανονισμός τέθηκε σε ισχύ την 1η Δεκεμβρίου 1997.

17 Στις 12 Δεκεμβρίου 1997, η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 2494/97, για την έκδοση πιστοποιητικών εισαγωγής ρυζιού που υπάγεται στον κωδικό ΣΟ 1006 καταγωγής ΥΧΕ, στο πλαίσιο των ειδικών μέτρων που καθιερώθηκαν από τον κανονισμό 2352/97 (ΕΕ L 343, σ. 17). Η Επιτροπή, μεταξύ άλλων, απέκλεισε την έκδοση πιστοποιητικών εισαγωγής μετά την 3η Δεκεμβρίου 1997 και ανέστειλε την υποβολή νέων αιτήσεων πιστοποιητικών εισαγωγής έως τις 31 Δεκεμβρίου 1997.

18 Ο κανονισμός 2352/97 καταργήθηκε με το άρθρο 14 του κανονισμού 2603/97/ΕΚ της Επιτροπής, της 16ης Δεκεμβρίου 1997, σχετικά με τον καθορισμό των λεπτομερειών εφαρμογής για την εισαγωγή ρυζιού καταγωγής των κρατών ΑΚΕ καθώς επίσης και για την εισαγωγή ρυζιού καταγωγής ΥΧΕ (ΕΕ L 351, σ. 22), σε εκτέλεση του άρθρου 108α της αποφάσεως ΥΧΕ, όπως αυτή έχει τροποποιηθεί. Η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή ακυρώσεως και κατά του κανονισμού αυτού ενώπιον του Πρωτοδικείου (υπόθεση Τ-52/98). Με διάταξη της 11ης Φεβρουαρίου 1999, Τ-52/98, Ολλανδικές Αντίλλες κατά Επιτροπής, (η οποία δεν έχει ακόμα δημοσιευθεί στη Συλλογή), το Πρωτοδικείο ανέστειλε τη διαδικασία στην υπόθεση Τ-52/98 μέχρις ότου εκδοθεί η απόφαση του Δικαστηρίου στην υπόθεση C-17/98.

Διαδικασία

19 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 24 Φεβρουαρίου 1998, η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή με αίτημα την ακύρωση του κανονισμού 2352/97 (υπόθεση Τ-32/98).

20 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 6 Μαρτίου 1998, η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή με αίτημα την ακύρωση του κανονισμού 2494/97 (υπόθεση Τ-41/98).

21 Με δικόγραφα που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 28 Μαΐου και στις 11 Ιουνίου 1998, το Βασίλειο της Ισπανίας ζήτησε, σύμφωνα με το άρθρο 115 του Κανονισμού Διαδικασίας, να παρέμβει στις υποθέσεις Τ-32/98 και Τ-41/98 υπέρ των αιτημάτων της Επιτροπής. Με διατάξεις της 1ης και της 10ης Ιουλίου 1998, ο πρόεδρος του τετάρτου τμήματος του Πρωτοδικείου δέχθηκε τις αιτήσεις παρεμβάσεως. Στις 31 Ιουλίου και στις 6 Αυγούστου 1998, το Βασίλειο της Ισπανίας κατέθεσε, σε αμφότερες τις υποθέσεις, τα υπομνήματα παρεμβάσεως, επί των οποίων οι διάδικοι διατύπωσαν παρατηρήσεις.

22 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (τρίτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων. Ωστόσο, στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας που προβλέπονται στο άρθρο 64 του Κανονισμού Διαδικασίας, οι διάδικοι κλήθηκαν να απαντήσουν σε ορισμένες γραπτές ερωτήσεις, πράγμα το οποίο έπραξαν εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

23 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά τη δημόσια συνεδρίαση που διεξήχθη, για αμφότερες τις υποθέσεις, στις 21 Σεπτεμβρίου 1999.

24 Το Πρωτοδικείο, αφού άκουσε συναφώς τους διαδίκους, αποφασίζει να συνεκδικάσει τις δύο υποθέσεις προς έκδοση κοινής αποφάσεως.

Αιτήματα των διαδίκων

25 Στην υπόθεση Τ-32/98, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει τον κανονισμό 2352/97·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

26 Στην υπόθεση Τ-41/98, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει τον κανονισμό 2494/97·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

27 Η Επιτροπή, στις υποθέσεις Τ-32/98 και Τ-41/98, ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κρίνει την προσφυγή απαράδεκτη ή, τουλάχιστον, αβάσιμη·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

28 Το παρεμβαίνον, στις υποθέσεις Τ-32/98 και Τ-41/98, ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κρίνει την προσφυγή απαράδεκτη λόγω ελλείψεως νομιμοποιήσεως·

— επικουρικώς, να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού της παρεμβάσεως

29 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο δεν μπορεί να λάβει υπόψη του τις παρατηρήσεις που διατύπωσε το Βασίλειο της Ισπανίας με τα υπομνήματα παρεμβάσεως. Συναφώς, υποστηρίζει ότι δεν υφίσταται δεσμός κοινοτικού δικαίου μεταξύ των

Ολλανδικών Αντιλλών και αυτού του κράτους μέλους. Συγκεκριμένα, κατά την προσφεύγουσα, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών κύρωσε μόνο σε σχέση με το ευρωπαϊκό του έδαφος τη Συνθήκη Προσχωρήσεως του Βασιλείου της Ισπανίας στις Ευρωπαϊκές Κοινότητες.

30 Το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι, ασφαλώς, οι διατάξεις της 1ης και της 10ης Ιουλίου 1998, με τις οποίες επετράπη στο Βασίλειο της Ισπανίας να παρέμβει υπέρ των αιτημάτων της Επιτροπής στις υποθέσεις T-32/98 και T-41/98, δεν εμποδίζουν το Πρωτοδικείο να εξετάσει εκ νέου το παραδεκτό της παρεμβάσεως με την απόφαση με την οποία περατώνεται η δίκη (απόφαση του Δικαστηρίου της 8ης Ιουλίου 1999, C-234/92 P, Shell κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-4501, σκέψη 25).

31 Ωστόσο, αντίθετα προς τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας, η παρέμβαση του Βασιλείου της Ισπανίας στις δύο υποθέσεις είναι παραδεκτή. Πράγματι, σύμφωνα με το άρθρο 37, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που εφαρμόζεται στο Πρωτοδικείο δυνάμει του άρθρου 46, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού αυτού, τα κράτη μέλη έχουν δικαίωμα παρεμβάσεως σε όλες τις διαφορές που υποβάλλονται στο Πρωτοδικείο. Το γεγονός ότι το Βασίλειο των Κάτω Χωρών έχει κυρώσει μόνον όσον αφορά το ευρωπαϊκό του έδαφος τη Συνθήκη Προσχωρήσεως του Βασιλείου της Ισπανίας στις Ευρωπαϊκές Κοινότητες δεν είναι ικανό να επηρεάσει την εκ μέρους του τελευταίου άσκηση του δικαιώματος αυτού, το οποίο του αναγνωρίζεται λόγω της ιδιότητάς του ως κράτους μέλους.

Επί του παραδεκτού των προσφυγών

Επιχειρήματα των διαδίκων

32 Η Επιτροπή, χωρίς να προβάλλει τυπικώς ενστάσεις απαραδέκτου κατά το άρθρο 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, αμφισβητεί το παραδεκτό των προσφυγών για τρεις λόγους.

33 Πρώτον, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η προσφεύγουσα δεν δικαιούται να στηρίξει τις προσφυγές της στο άρθρο 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρου 230, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ). Παραπέμπει στη διάταξη του Δικαστηρίου της 21ης Μαρτίου 1997 στην υπόθεση C-95/97, Περιφέρεια της Βαλλονίας κατά Επιτροπής (Συλλογή 1997, σ. I-1787, σκέψη 6), και προσθέτει ότι το τέταρτο μέρος της Συνθήκης δεν αναγνωρίζει στις Ολλανδικές Αντίλλες ιδιαίτερα δικαιώματα ούτε τους επιβάλλει ιδιαίτερες υποχρεώσεις που θα καθιστούσαν τη νομική τους θέση συγκρίσιμη με αυτή των κρατών μελών. Ούτε ο ρόλος τους στη διαδικασία λήψεως των αποφάσεων σχετικά με τους τομείς που αφορά αυτό το τέταρτο μέρος της Συνθήκης είναι συγκρίσιμος με τον ρόλο των κοινοτικών οργάνων.

34 Δεύτερον, η Επιτροπή θεωρεί ότι οι προσφυγές είναι απαράδεκτες και στο μέτρο που στηρίζονται στο άρθρο 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης. Καταρχάς, οι κανονισμοί 2352/97 και 2494/97 (στο εξής: προσβαλλόμενοι κανονισμοί) δεν αφορούν άμεσα την προσφεύγουσα. Συγκεκριμένα, εφόσον οι Ολλανδικές Αντίλλες δεν ασκούν, αυτές καθεαυτές, το εμπόριο ρυζιού με την Κοινότητα, οι προσβαλλόμενοι κανονισμοί δεν μπορούν να αφορούν την κυβέρνησή τους παρά μόνον στο μέτρο που θίγονται οι επιχειρήσεις του τομέα του ρυζιού που είναι εγκατεστημένες στο έδαφός τους. Εξάλλου, οι προσβαλλόμενοι κανονισμοί δεν αφορούν την προσφεύγουσα ατομικώς. Η Επιτροπή παρατηρεί, συναφώς, ότι η μνεία των Ολλανδικών Αντιλλών στο παράρτημα IV της Συνθήκης δεν είναι καθοριστικής σημασίας. Η προσφεύγουσα δεν ανήκει επίσης σε κλειστό κύκλο υποκειμένων δικαίου κατά την ένοια της νομολογίας (απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Ιουλίου 1963, 25/62, Plaumann κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 937), καθόσον ο αριθμός και η ταυτότητα των προσώπων στα οποία έχουν εφαρμογή οι προσβαλλόμενοι κανονισμοί δεν ήταν στοιχεία οριστικώς γνωστά κατά τον χρόνο της εκδόσεως των κανονισμών. Οι Ολλανδικές Αντίλλες δεν διαθέτουν πραγματικές ή νομικές ιδιαιτερότητες ώστε να διακρίνονται από τις λοιπές ΥΧΕ. Κάθε ΥΧΕ έχει συνεπώς, τουλάχιστον θεωρητικώς, τη δυνατότητα μεταποιήσεως ρυζιού όπως και οι Ολλανδικές Αντίλλες. Η κατάσταση διαφέρει από εκείνη που υπήρχε το 1993, όταν μόνον οι Ολλανδικές Αντίλλες εξήγαν ρύζι προς την Κοινότητα, ενώ, από το 1996, το Μονσερράτ άρχισε και αυτό να εξάγει ρύζι. Η Επιτροπή παραθέτει, ακόμα, ένα απόσπασμα της διατάξεως του Πρωτοδικείου της 16ης Ιουνίου 1998, Τ-238/97, Comunidad Autónoma de Cantabria κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1998, σ. II-2271, σκέψεις 49 και 50).

35 Εξάλλου, κατά την Επιτροπή, οι Ολλανδικές Αντίλλες μνημονεύονται ρητώς στην έβδομη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 2352/97 απλώς και μόνο για να καταδειχθεί

ότι η απόφαση του Υπουργού Οικονομίας και Οικονομικών της κυβερνήσεώς τους περί θεσπίσεως ελάχιστης τιμής κατά την εξαγωγή ρυζιού δεν καθιστά περιττή τη θέσπιση των αμφισβητουμένων μέτρων διασφαλίσεως. Απ' αυτό δεν μπορεί να συναχθεί ότι ο εν λόγω κανονισμός αφορά την προσφεύγουσα ατομικά. Ομοίως, το άρθρο 109 της αποφάσεως ΥΧΕ επιβάλλει στην Επιτροπή να λαμβάνει υπόψη της τις επιπτώσεις που μπορεί να έχουν τα μέτρα διασφαλίσεως στην οικονομία όλων των ΥΧΕ και όχι μόνο στην οικονομία των Ολλανδικών Αντιλλών. Ένα ποσοτικό κριτήριο, αντλούμενο από τον όγκο των εξαγωγών ρυζιού προς την Κοινότητα, επίσης δεν θα πληρούσε τις προϋποθέσεις παραδεκτού που συνάγονται από τη νομολογία.

36 Τρίτον, η Επιτροπή υποστηρίζει, καταρχάς, ότι η προσφεύγουσα δεν δικαιολογεί επαρκές έννομο συμφέρον προς άσκηση των υπό κρίση προσφυγών ακυρώσεως δυνάμει του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης. Υπενθυμίζει ότι οι Ολλανδικές Αντίλλες αποτελούν απλώς μια περιφέρεια του Βασιλείου των Κάτω Χωρών, το οποίο διαθέτει δικαίωμα ψήφου στο Συμβούλιο. Η Επιτροπή θεωρεί, συνεπώς, ότι, λαμβανομένης της θέσεως που κατέχουν οι εκπρόσωποι της προσφεύγουσας εντός της Κυβερνήσεως των Κάτω Χωρών, οι Ολλανδικές Αντίλλες δεν μπορούν να διακριθούν του κράτους μέλους του οποίου αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα, όταν το κράτος μέλος αυτό διατυπώνει την άποψή του επί ζητήματος αφορώντος τις ΥΧΕ.

37 Στη συνέχεια, η Επιτροπή παρατηρεί ότι το Βασίλειο των Κάτω Χωρών διαθέτει αυτοτελές δικαίωμα προσφυγής δυνάμει του άρθρου 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης και ότι οι προσβαλλόμενοι κανονισμοί, αντίθετα προς τους κανονισμούς 304/97 και 1036/97, δεν αποτέλεσαν αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως εκ μέρους του (βλ. ανωτέρω σκέψεις 14 και 15).

38 Τέλος, η Επιτροπή παρατηρεί ότι, για την υπεράσπιση των συμφερόντων των ΥΧΕ, έχει θεσπιστεί ειδική διαδικασία προσφυγής στο Συμβούλιο για τα κράτη μέλη από τα οποία εξαρτώνται αυτές οι ΥΧΕ (άρθρο 1, παράγραφος 5, του παραρτήματος IV της αποφάσεως ΥΧΕ). Συνεπώς, η απόφαση ΥΧΕ αναθέτει την υπεράσπιση των συμφερόντων των ΥΧΕ στα κράτη μέλη αυτά.

39 Με το υπόμνημα ανταπαντήσεως, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι δεν είναι ευκταίο να αναγνωριστεί έννομο συμφέρον στην προσφεύγουσα, καθόσον έτσι θα γινόταν δεκτό ότι η προσφεύγουσα μπορεί να προσβάλει ενώπιον του κοινοτικού δικαστή τη στάθμιση των συμφερόντων στην οποία προέβησαν τα αρμόδια όργανα του Βασιλείου των Κάτω Χωρών και η οποία, στον τομέα αυτόν, εναπόκειται αποκλειστικά σ' αυτά. Κατά την Επιτροπή, το Πρωτοδικείο επιβεβαίωσε την ανάλυση αυτή με την προμνησθείσα διάταξη Comunidad Autónoma de Cantabria κατά Συμβουλίου. Αντιθέτως, η κατάσταση ήταν διαφορετική στην υπόθεση που οδήγησε στην έκδοση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 30ής Απριλίου 1998, Τ-214/95, Vlaams Gewest κατά Επιτροπής (Συλλογή 1998, σ. II-717), καθόσον η προσβληθείσα απόφαση της Επιτροπής αφορούσε ενίσχυση εμπίπτουσα στην αποκλειστική αρμοδιότητα ομόσπονδης περιφέρειας του Βασιλείου του Βελγίου. Εν προκειμένω, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι οι διάφορες περιφέρειες που απαρτίζουν τις Κάτω Χώρες δεν έχουν καμία τέτοιας φύσεως αρμοδιότητα όσον αφορά το εμπορικό καθεστώς των ΥΧΕ.

40 Το Βασίλειο της Ισπανίας υποστηρίζει, ωσαύτως, το απαράδεκτο των προσφυγών, παρατηρώντας ότι η προσφεύγουσα δεν νομιμοποιείται εν προκειμένω προς άσκηση προσφυγής. Υποστηρίζει, μεταξύ άλλων, ότι οι προσβαλλόμενοι κανονισμοί δεν αφορούν άμεσα την προσφεύγουσα, καθόσον χρειάζεται να ληφθούν ακόμα μέτρα εφαρμογής των κανονισμών αυτών.

41 Η προσφεύγουσα αντικρούει όλα τα επιχειρήματα της Επιτροπής και υποστηρίζει ότι οι προσφυγές της είναι παραδεκτές δυνάμει των διατάξεων τόσο του δευτέρου όσο και του τετάρτου εδαφίου του άρθρου 173.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

42 Όσον αφορά, καταρχάς, το παραδεκτό των προσφυγών στο μέτρο που στηρίζονται στο άρθρο 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης, υπενθυμίζεται ότι, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 3 της αποφάσεως 88/591/ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1988, περί ιδρύσεως Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 319, σ. 1), όπως έχει τροποποιηθεί, το Πρωτοδικείο είναι αρμόδιο να κρίνει, σε πρώτο

βαθμό, επί των προσφυγών ακυρώσεως που ασκούνται δυνάμει του τετάρτου εδαφίου του άρθρου 173 της Συνθήκης. Αντιθέτως, μόνον το Δικαστήριο είναι αρμόδιο να εκδικάζει τις προσφυγές που ασκούνται, δυνάμει του άρθρου 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης, από κράτος μέλος, το Συμβούλιο ή την Επιτροπή. Συνεπώς, αν η προσφεύγουσα θεωρούσε ότι μπορούσε να στηριχθεί στην τελευταία αυτή διάταξη της Συνθήκης προκειμένου να ζητήσει την ακύρωση των προσβαλλομένων κανονισμών, θα έπρεπε να ασκήσει τις προσφυγές της ενώπιον του Δικαστηρίου.

43 Εν πάση περιπτώσει, από τη γενική οικονομία των Συνθηκών προκύπτει ότι ως κράτη μέλη, κατά την έννοια των θεσμικών διατάξεων και, ειδικότερα, εκείνων που αφορούν τις ένδικες προσφυγές, νοούνται μόνον οι κυβερνητικές αρχές των κρατών μελών των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις οποίες δεν περιλαμβάνονται οι κυβερνήσεις των περιφερειών ή των αυτόνομων κοινοτήτων, ασχέτως της εκτάσεως των αρμοδιοτήτων που τους αναγνωρίζονται (προμνησθείσα απόφαση Vlaams Gewest κατά Επιτροπής, σκέψη 28, προμνησθείσα διάταξη Comunidad Autónoma de Cantabria κατά Συμβουλίου, σκέψη 42, και παρατιθέμενη στη διάταξη αυτή νομολογία, καθώς και διάταξη του Πρωτοδικείου της 23ης Οκτωβρίου 1998, T-609/97, Regione Puglia κατά Επιτροπής και Ισπανίας, Συλλογή 1998, σ. II-4051, σκέψη 16). Συνεπώς, η προσφεύγουσα δεν μπορεί παραδεκτώς να ασκήσει προσφυγή κατ' εφαρμογήν του άρθρου 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης.

44 Όσον αφορά, στη συνέχεια, το παραδεκτό των προσφυγών στο μέτρο που στηρίζονται στο άρθρο 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης, πρέπει, προκαταρκτικώς, να υπομνησθεί ότι οι διατάξεις της Συνθήκης που αφορούν το δικαίωμα ασκήσεως προσφυγής των υποκειμένων δικαίου δεν πρέπει να ερμηνεύονται στενά (βλ., μεταξύ άλλων, προμνησθείσα απόφαση Plaumann κατά Επιτροπής και απόφαση του Πρωτοδικείου της 11ης Ιουλίου 1996, T-528/93, T-542/93, T-543/93 και T-546/93, Métropole télévision κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-649, σκέψη 60).

45 Δεν αμφισβητείται ότι οι Ολλανδικές Αντίλλες αποτελούν αυτόνομη περιφέρεια διαθέτουσα νομική προσωπικότητα σύμφωνα με το ολλανδικό δίκαιο. Όμως, μια περιφέρεια κράτους μέλους που διαθέτει νομική προσωπικότητα σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο μπορεί, καταρχήν, να ασκήσει προσφυγή ακυρώσεως δυνάμει του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης, σύμφωνα με το οποίο κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο μπορεί να ασκεί προσφυγή κατά των αποφάσεων που απευθύνονται σ' αυτό και κατά

των αποφάσεων που, αν και εκδίδονται ως κανονισμοί ή αποφάσεις που απευθύνονται σε άλλο πρόσωπο, το αφορούν άμεσα και ατομικά (προμνησθείσα διάταξη Comunidad Autónoma de Cantabria κατά Συμβουλίου, σκέψη 43).

46 Δεδομένου ότι οι προσβαλλόμενοι κανονισμοί δεν είναι αποφάσεις απευθυνόμενες στην προσφεύγουσα, κατά την έννοια του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης, πρέπει να εξεταστεί αν αποτελούν πράξεις γενικής εφαρμογής ή πρέπει να θεωρηθούν ως αποφάσεις που ελήφθησαν υπό τη μορφή κανονισμού. Για να προσδιοριστεί αν μια πράξη είναι γενικής εφαρμογής ή όχι, πρέπει να εκτιμηθούν η φύση της και τα έννομα αποτελέσματα που σκοπεί να παραγάγει ή πράγματι παράγει η πράξη (απόφαση του Δικαστηρίου της 6ης Οκτωβρίου 1982, 307/81, Alusuisse κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1982, σ. 3463, σκέψη 8).

47 Στην υπό κρίση περίπτωση, από το προοίμιο του κανονισμού 2352/97 ασφαλώς προκύπτει ότι η Επιτροπή έλαβε υπόψη της, κατά τον χρόνο εκδόσεως της πράξεως αυτής, τη στάση της προσφεύγουσας και, ειδικότερα, την εκ μέρους της θέσπιση μιας ελάχιστης τιμής εξαγωγής. Ομοίως, τόσο με τα υπομνήματά της όσο και κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή δεν αμφισβήτησε ότι, κατά τον χρόνο της εκδόσεως των προσβαλλομένων κανονισμών, γνώριζε ότι το μεγαλύτερο μέρος των εισαγωγών ρυζιού καταγωγής ΥΧΕ προερχόταν από τις Ολλανδικές Αντίλλες. Ωστόσο, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Επιτροπή δεν έλαβε αποφάσεις που αφορούσαν αποκλειστικά τις εισαγωγές ρυζιού αυτής της προελεύσεως. Πράγματι, η Επιτροπή έλαβε μέτρα γενικής ισχύος, τα οποία εφαρμόζονταν αδιακρίτως στις εισαγωγές ρυζιού καταγωγής όλων των ΥΧΕ.

48 Κατά συνέπεια, οι προσβαλλόμενοι κανονισμοί έχουν, ως εκ της φύσεώς τους, γενική εφαρμογή και δεν συνιστούν αποφάσεις κατά την έννοια του άρθρου 189 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 249 ΕΚ).

49 Πρέπει, ωστόσο, να εξεταστεί μήπως, παρά τη γενική εφαρμογή των προσβαλλομένων κανονισμών, μπορεί να θεωρηθεί ότι οι κανονισμοί αυτοί αφορούν την προσφεύγουσα

άμεσα και ατομικά. Πράγματι, παρά τη γενική ισχύ μιας πράξεως, δεν αποκλείεται η πράξη αυτή να αφορά άμεσα και ατομικά ορισμένα φυσικά ή νομικά πρόσωπα (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 18ης Μαΐου 1994, C-309/89, Codorniu κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1994, σ. I-1853, σκέψη 19· αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 14ης Σεπτεμβρίου 1995, T-480/93 και T-483/93, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-2305, σκέψη 66, και της 13ης Δεκεμβρίου 1995, T-481/93 και T-484/93, Exporteurs in Levende Varkens κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-2941, σκέψη 50).

50 Όσον αφορά, καταρχάς, το αν οι προσβαλλόμενοι κανονισμοί αφορούν ατομικά την προσφεύγουσα, πρέπει να υπομνησθεί ότι, για να μπορεί να θεωρηθεί ότι μια πράξη γενικής εφαρμογής εκδοθείσα από κοινοτικό όργανο αφορά ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο ατομικά, πρέπει το πρόσωπο αυτό να θίγεται από την επίμαχη πράξη λόγω ορισμένων ιδιαιτέρων ιδιοτήτων του ή λόγω πραγματικής καταστάσεως που το χαρακτηρίζει σε σχέση προς κάθε άλλο πρόσωπο (προμνησθείσες αποφάσεις Plaumann κατά Επιτροπής, σ. 942, και Codorniu κατά Συμβουλίου, σκέψη 20· αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 27ης Απριλίου 1995, T-12/93, CCE de Vittel κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-1247, σκέψη 36, και της 17ης Ιουνίου 1998, T-135/96, UEAPME κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1998, σ. II-2335, σκέψη 69, και διάταξη του Πρωτοδικείου της 30ής Σεπτεμβρίου 1997, T-122/96, Federolio κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-1559, σκέψη 59).

51 Πρέπει να υπομνησθεί συναφώς ότι, κατά πάγια νομολογία, το γεγονός ότι η Επιτροπή υποχρεούται, δυνάμει ειδικών διατάξεων, να λαμβάνει υπόψη τις συνέπειες της πράξεως που προτίθεται να εκδώσει για την κατάσταση ορισμένων ιδιωτών μπορεί να εξατομικεύσει τους ιδιώτες αυτούς (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 17ης Ιανουαρίου 1985, 11/82, Πειραϊκή-Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 207, και της 26ης Ιουνίου 1990, C-152/88, Sofrimport κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-2477· προμνησθείσα απόφαση του Πρωτοδικείου Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 67, και απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Φεβρουαρίου 1999, C-390/95 P, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-769, σκέψεις 25 έως 30).

52 Στην υπό κρίση περίπτωση, ο κανονισμός 2352/97 και ο εκτελεστικός αυτού κανονισμός 2494/97 εκδόθηκαν βάσει του άρθρου 109 της αποφάσεως ΥΧΕ, η παράγραφος 1 του οποίου προβλέπει ότι επιτρέπεται στην Επιτροπή, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, να λαμβάνει μέτρα διασφαλίσεως.

53 Η παράγραφος 2 του εν λόγω άρθρου 109 ορίζει ότι, «για την εφαρμογή της παραγράφου 1, πρέπει κατά προτεραιότητα να επιλεγούν τα μέτρα που δημιουργούν τις ελάχιστες διαταραχές στη λειτουργία της σύνδεσης και της Κοινότητας. Τα μέτρα αυτά δεν πρέπει να υπερβαίνουν τα απολύτως αναγκαία όρια για την αντιμετώπιση των δυσχερειών που προκύπτουν».

54 Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι, όταν η Επιτροπή σχεδιάζει τη λήψη μέτρων διασφαλίσεως βάσει του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ, υποχρεούται να λαμβάνει υπόψη της τις αρνητικές επιπτώσεις που μπορεί να έχει η απόφασή της για την οικονομία της υπερπόντιας χώρας ή εδάφους που αφορούν τα μέτρα αυτά καθώς και για τις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις (προμνησθείσα απόφαση της 11ης Φεβρουαρίου 1999, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 70).

55 Η προσφεύγουσα περιλαμβάνεται μεταξύ των ΥΧΕ που μνημονεύονται ρητώς στο παράρτημα IV της Συνθήκης και στις οποίες εφαρμόζονται οι διατάξεις του τετάρτου μέρους της Συνθήκης, που αφορά τη σύνδεση των ΥΧΕ με την Κοινότητα. Δυνάμει του άρθρου 109, παράγραφος 2, της αποφάσεως ΥΧΕ, η Επιτροπή ήταν, συνεπώς, υποχρεωμένη να λάβει υπόψη της, κατά τον χρόνο εκδόσεως των προσβαλλομένων κανονισμών, την ιδιαίτερη κατάσταση της προσφεύγουσας, ιδίως δε καθόσον ήταν προβλεπτό ότι οι αρνητικές επιπτώσεις των ληφθέντων μέτρων θα γίνονταν αισθητές κυρίως στο έδαφος των Ολλανδικών Αντιλλών. Πράγματι, κατά τον χρόνο εκδόσεως των προσβαλλομένων κανονισμών, η Επιτροπή γνώριζε, όπως, εξάλλου, παραδέχθηκε τόσο στα υπομνήματά της όσο και κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι το μεγαλύτερο μέρος του εισαγομένου στην Κοινότητα ρυζιού καταγωγής ΥΧΕ προερχόταν από τις Ολλανδικές Αντίλλες.

56 Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα απολάμβανε ειδικής προστασίας από το κοινοτικό δίκαιο κατά τον χρόνο κατά τον οποίο η Επιτροπή εξέδωσε τους προσβαλλόμενους κανονισμούς, οι κανονισμοί αυτοί θίγουν την προσφεύγουσα λόγω μιας πραγματικής καταστάσεως που τη χαρακτηρίζει σε σχέση προς οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο (προμνησθείσες αποφάσεις Plaumann κατά Επιτροπής, σ. 942, Πειραϊκή-Πατραϊκή, σκέψεις 28 έως 31, και της 11ης Φεβρουαρίου 1999, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 28). Κατά συνέπεια, οι προσβαλλόμενοι κανονισμοί αφορούν ατομικά την προσφεύγουσα κατά την έννοια του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης.

57 Ασφαλώς, όπως τονίζει η Επιτροπή, για να γίνει δεκτό ότι μια κοινοτική πράξη αφορά ατομικά έναν φορέα τοπικής αυτοδιοικήσεως κράτους μέλους δεν αρκεί να αποδειχθεί ότι η εφαρμογή ή η εκτέλεση της πράξεως είναι ικανή να επηρεάσει τις κοινωνικοοικονομικές συνθήκες στο έδαφός του (βλ. προμνησθείσες διατάξεις Comunidad Autónoma de Cantabria κατά Συμβουλίου, σκέψεις 49 και 50, και Regione Puglia κατά Επιτροπής και Ισπανίας, σκέψεις 21 και 22). Ωστόσο, στην υπό κρίση περίπτωση, οι προσβαλλόμενοι κανονισμοί αφορούν ατομικά την προσφεύγουσα στο μέτρο που η Επιτροπή, όταν σχεδίαζε να τους εκδώσει, ήταν υποχρεωμένη να λάβει ειδικά υπόψη της την κατάσταση της προσφεύγουσας, δυνάμει του άρθρου 109, παράγραφος 2, της αποφάσεως ΥΧΕ.

58 Όσον αφορά, στη συνέχεια, το έννομο συμφέρον της προσφεύγουσας προς ακύρωση των προσβαλλομένων κανονισμών, η ύπαρξή του δεν μπορεί να αποκλειστεί με μόνη αιτιολογία ότι το Βασίλειο των Κάτω Χωρών διαθέτει αυτοτελές δικαίωμα προσφυγής δυνάμει του άρθρου 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης. Συναφώς, πρέπει να σημειωθεί ότι, σε άλλους τομείς, η συνύπαρξη του εννόμου συμφέροντος του κράτους μέλους και του εννόμου συμφέροντος ενός από τους φορείς αυτούς προς προσβολή της ιδίας πράξεως δεν οδήγησε το Πρωτοδικείο να θεωρήσει ότι το έννομο συμφέρον του περιφερειακού φορέα δεν επαρκούσε προς δικαιολόγηση του παραδεκτού της προσφυγής ακυρώσεως που είχε ασκηθεί βάσει του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης (βλ. προμνησθείσα απόφαση Vlaams Gewest κατά Επιτροπής, σκέψη 30, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 15ης Δεκεμβρίου 1999, Τ-132/96 και Τ-143/96, Freistaat Sachsen και Volkswagen κατά Επιτροπής, η οποία δεν έχει ακόμα δημοσιευθεί στη Συλλογή, σ. II 3663 σκέψη 92). Ούτε το γεγονός ότι το Βασίλειο των Κάτω Χωρών θα μπορούσε να έχει κινήσει, δυνάμει του άρθρου 1, παράγραφος 5, του παραρτήματος IV της αποφάσεως ΥΧΕ, την ειδική διαδικασία προσφυγής ενώπιον του Συμβουλίου κατά των προσβαλλομένων κανονισμών μπορεί να επηρεάσει την ύπαρξη του εννόμου συμφέροντος της προσφεύγουσας εν προκειμένω.

59 Ομοίως, απορριπτέο είναι και το επιχείρημα της Επιτροπής ότι η εκ μέρους ενός κράτους μέλους στάθμιση των συμφερόντων των διαφόρων περιφερειών που το απαρτίζουν, προτού το κράτος αυτό καθορίσει τη στάση του εντός του Συμβουλίου, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί από ορισμένη περιφέρεια ενώπιον του κοινοτικού δικαστή. Αρκεί, συναφώς, η διαπίστωση ότι οι προσβαλλόμενοι κανονισμοί εκδόθηκαν από την Επιτροπή και όχι από το Συμβούλιο. Όμως, η Επιτροπή ασκεί τις εξουσίες της με πλήρη ανεξαρτησία έναντι των κρατών μελών, προς το γενικό συμφέρον της Κοινότητας.

60 Όσον αφορά, τέλος, το κατά πόσον οι προσβαλλόμενοι κανονισμοί αφορούν την προσφεύγουσα άμεσα, πρέπει να παρατηρηθεί ότι ο κανονισμός 2352/97 περιέχει πλήρη ρύθμιση η οποία δεν αφήνει κανένα περιθώριο εκτιμήσεως στις αρχές των κρατών μελών. Πράγματι, για το ρύζι καταγωγής ΥΧΕ, ο κανονισμός αυτός καθορίζει, κατά τρόπο δεσμευτικό, τον μηχανισμό αιτήσεως και εκδόσεως πιστοποιητικών εισαγωγής και, επιπλέον, εξουσιοδοτεί την Επιτροπή να αναστείλει την έκδοσή τους σε περίπτωση υπερβάσεως μιας ποσοστώσεως που ο ίδιος καθορίζει και αισθητών διαταραχών της αγοράς. Συνεπώς, ο κανονισμός 2352/97 αφορά άμεσα την προσφεύγουσα (βλ. αποφάσεις του Δικαστηρίου της 13ης Μαΐου 1971, 41/70 έως 44/70, International Fruit Company κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 781, σκέψεις 23 έως 28, και της 23ης Απριλίου 1986, 294/83, Les Verts κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1986, σ. 1339, σκέψη 31).

61 Την προσφεύγουσα αφορά άμεσα και ο κανονισμός 2494/97, καθόσον ο κανονισμός αυτός αποκλείει την έκδοση πιστοποιητικών εισαγωγής για το ρύζι που υπάγεται στον κωδικό ΣΟ 1006 και κατάγεται από τις ΥΧΕ όσον αφορά τις αιτήσεις που υποβλήθηκαν μετά τις 3 Δεκεμβρίου 1997 και αναστέλλει έως τις 31 Δεκεμβρίου 1997 την κατάθεση νέων αιτήσεων εκδόσεως πιστοποιητικών εισαγωγής για το ρύζι αυτής της καταγωγής.

62 Από όλα τα ανωτέρω προκύπτει ότι οι υπό κρίση προσφυγές πρέπει να κριθούν παραδεκτές.

Επί της ουσίας

63 Η προσφεύγουσα επικαλείται δέκα λόγους ακυρώσεως προς στήριξη της προσφυγής της στην υπόθεση Τ-32/98. Ο πρώτος λόγος αντλείται από την ύπαρξη καταχρήσεως εξουσίας. Ο δεύτερος από σφάλμα κατά την επιλογή της νομικής βάσεως του κανονισμού 2352/97. Ο τρίτος από παραβίαση της αρχής της ασφάλειας δικαίου και ο τέταρτος από παράβαση του άρθρου 133, παράγραφος 1, της Συνθήκης. Ο πέμπτος

λόγος αντλείται από την παράβαση των άρθρων 132, παράγραφος 1, και 134 της Συνθήκης καθώς και του άρθρου 102 της αποφάσεως ΥΧΕ και του άρθρου 19 του παραρτήματος ΙΙ της αποφάσεως ΥΧΕ. Ο έκτος λόγος ακυρώσεως αντλείται από την παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 5, της συμφωνίας περί των μέτρων διασφαλίσεως και του άρθρου XIII:2(γ) της ΓΣΔΕ (Γενικής Συμφωνίας Δασμών και Εμπορίου) του 1994, καθώς και του άρθρου 228, παράγραφος 7, της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρου 300, παράγραφος 7, ΕΚ). Ο έβδομος λόγος ακυρώσεως αντλείται από την παράβαση του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ. Ο όγδοος λόγος αντλείται από την παράβαση του άρθρου 109, παράγραφος 2, της αποφάσεως ΥΧΕ. Ο ένατος λόγος από την παράβαση του άρθρου 190 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 253 ΕΚ) και ο δέκατος λόγος από την παράβαση ουσιώδους τύπου.

64 Στην υπόθεση Τ-41/98, η προσφεύγουσα ζητεί την ακύρωση του κανονισμού 2494/97 επικαλούμενη το παράνομο του κανονισμού 2352/97 και στηριζόμενη στους ίδιους λόγους ακυρώσεως που προβάλλει και στο πλαίσιο της υποθέσεως Τ-32/98.

65 Πρέπει να εξεταστεί καταρχάς ο λόγος ακυρώσεως που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ.

Επιχειρήματα των διαδίκων

66 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, πρώτον, ότι το άρθρο 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ δεν επιτρέπει στην Επιτροπή να λαμβάνει μέτρα διασφαλίσεως λόγω του όγκου των εισαγωγών προελεύσεως ΥΧΕ. Η προσφεύγουσα παραπέμπει, συναφώς, στο άρθρο 132, παράγραφος 1, της Συνθήκης και υπογραμμίζει ότι δεν επιτρέπεται στα κράτη μέλη να λαμβάνουν μέτρα διασφαλίσεως περιορίζοντα το μεταξύ τους εμπόριο λόγω του όγκου των εισαγωγών από άλλα κράτη μέλη. Δεύτερον, η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι, ακόμα και αν υποτεθεί ότι η Επιτροπή έχει δικαίωμα να επικαλεστεί τον όγκο των εισαγωγών προελεύσεως ΥΧΕ προκειμένου να θεσπίσει μέτρα διασφαλίσεως, στην υπό κρίση περίπτωση δεν μπορεί να αποδείξει ότι υπήρχε

κίνδυνος τα εισαχθεί τέτοια ποσότητα ρυζιού από τις ΥΧΕ ώστε να διαταραχθεί η κοινοτική αγορά. Τρίτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι μια τέτοια διαταραχή δεν μπορούσε να προκληθεί από τον όγκο των εισαγωγών ρυζιού προελεύσεως ΥΧΕ, λόγω της ελάχιστης τιμής εξαγωγής που η προσφεύγουσα είχε θεσπίσει για το ρύζι καταγωγής Ολλανδικών Αντιλλών.

67 Η Επιτροπή απαντά, καταρχάς, ότι το πρώτο επιχείρημα της προσφεύγουσας στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 132, παράγραφος 1, της Συνθήκης. Η διάταξη αυτή δεν περιέχει ανεπιφύλακτο κανόνα δικαίου, αλλά διατυπώνει απλώς έναν από τους σκοπούς που επιδιώκονται με τη συνεργασία μεταξύ των ΥΧΕ και της Κοινότητας. Συνεπώς, η προσφεύγουσα δεν μπορεί εγκύρως να επικαλεστεί το άρθρο αυτό για να αμφισβητήσει το δικαίωμα της Επιτροπής να θεσπίζει μέτρα βάσει του άρθρου 109 της αποφάσεως ΥΧΕ λόγω του όγκου των εισαγωγών προϊόντων καταγωγής ΥΧΕ.

68 Δεύτερον, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι η αύξηση των ποσοτήτων ρυζιού που εισήχθησαν από τις ΥΧΕ από το έτος εμπορίας 1995/1996 και εντεύθεν υπήρξε μεγαλύτερη από την αύξηση του συνολικού όγκου των εισαγωγών ρυζιού στην Κοινότητα. Το μερίδιο των εισαγωγών προελεύσεως ΥΧΕ αυξήθηκε από το έτος εμπορίας 1994/1995 έως ότου ελήφθησαν τα πρώτα μέτρα διασφαλίσεως στις αρχές του 1997.

69 Η Επιτροπή δηλώνει ότι από τις στατιστικές της Κοινότητας προκύπτει ότι ο συνολικός όγκος των εισαγωγών ρυζιού καταγωγής ΥΧΕ ανήλθε σε 162 541 τόνους λευκασμένου ρυζιού για το έτος εμπορίας 1996/1997 και όχι σε 65 000 τόνους, όπως ισχυρίζεται η προσφεύγουσα. Η αύξηση των εισαγωγών ρυζιού από τις ΥΧΕ άσκησε έτσι ισχυρότατες πιέσεις στις τιμές του κοινοτικού ρυζιού paddy, που απαίτησαν αγορές στο πλαίσιο της παρεμβάσεως και, μάλιστα, εξαγωγές κοινοτικού ρυζιού indica με επιστροφές σε μια αγορά η οποία παρουσίαζε, εντούτοις, διαρθρωτικό έλλειμμα. Τα μέτρα διασφαλίσεως μπορούσαν, στην πράξη, να σταματήσουν και να αναστρέψουν την τάση μειώσεως που παρατηρήθηκε στην κοινοτική αγορά.

70 Η Επιτροπή υπογραμμίζει ακόμα ότι δεν υποχρεούται να αποδείξει την ύπαρξη αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της απειλής προκλήσεως διαταραχής στην κοινοτική αγορά ρυζιού και της εισαγωγής ρυζιού καταγωγής ΥΧΕ. Αρκεί να υφίσταται μια κάποια σχέση μεταξύ των δύο αυτών φαινομένων. Είναι, όμως, αναμφισβήτητο ότι οι εισαγωγές από τρίτες χώρες ασκούν επιρροή στην αγορά αυτή.

71 Τρίτον, η Επιτροπή απαντά ότι το ρύζι καταγωγής ΥΧΕ που εξάγεται προς την Κοινότητα προέρχεται μεν κυρίως από τις Αντίλλες, όχι όμως αποκλειστικά από τις Ολλανδικές Αντίλλες. Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι ήταν υποχρεωμένη να καθορίσει ένα ανώτατο όριο για όλες τις ΥΧΕ και δεν μπορούσε, επομένως, να λάβει ιδιαίτερο μέτρο μόνο για τις Ολλανδικές Αντίλλες.

72 Το παρεμβαίνον εκθέτει ότι, κατά τον χρόνο της εκδόσεως του κανονισμού 2352/97, οι εισαγωγές ρυζιού καταγωγής ΥΧΕ προκαλούσαν σοβαρές διαταραχές στην κοινοτική αγορά. Αναφέρει, μεταξύ άλλων, τις παρεμβάσεις βουλευτών και μελών της Επιτροπής στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, από τις οποίες συνάγεται ότι είχε σημειωθεί σημαντική αύξηση των εισαγωγών αυτών από το 1995 και μετά. Το παρεμβαίνον αναφέρει επίσης στοιχεία όσον αφορά τις τιμές του αποφλυομένου ρυζιού indica που παραγόταν στο ισπανικό έδαφος, από τις οποίες προκύπτει μείωση της τιμής αυτής από τον Ιανουάριο του 1997 έως τον Φεβρουάριο του 1998. Το παρεμβαίνον υπενθυμίζει, επίσης, την ευρεία εξουσία εκτιμήσεως που αναγνωρίζεται στην Επιτροπή στον τομέα αυτόν.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

73 Πρέπει, καταρχάς, να υπομνησθεί ότι ο κανονισμός 2352/97 εκδόθηκε βάσει του άρθρου 109 της αποφάσεως ΥΧΕ.

74 Κατά το άρθρο 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ, η Επιτροπή μπορεί να λάβει ή να επιτρέψει στα ενδιαφερόμενα κράτη μέλη να λάβουν «τα αναγκαία μέτρα διασφάλισης» είτε «αν η εφαρμογή της [αποφάσεως ΥΧΕ που προβλέπει την αρχή της ελεύθερης προσβάσεως των προϊόντων καταγωγής ΥΧΕ στην Κοινότητα] προκαλεί σοβαρές διαταραχές σε τομέα οικονομικής δραστηριότητας της Κοινότητας ή ενός ή περισσότερων κρατών μελών ή θέτει σε κίνδυνο την εξωτερική οικονομική τους σταθερότητα» είτε «αν δημιουργούνται δυσκολίες, οι οποίες ενδέχεται να προκαλέσουν επιδείνωση [ενός] τομέα δραστηριοτήτων της Κοινότητας ή περιφέρειας αυτής».

75 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή δήλωσε ότι το γράμμα της πρώτης περιόδου της δεύτερης αιτιολογικής σκέψεως του κανονισμού 2352/97 δίνει την εντύπωση ότι ο κανονισμός αυτός εμπίπτει στην πρώτη περίπτωση του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ.

76 Πρέπει να παρατηρηθεί ότι, πράγματι, από το χωρίο αυτό του κανονισμού 2352/97 προκύπτει ότι η Επιτροπή θέσπισε το επίδικο μέτρο στο πλαίσιο αυτό. Η πρώτη περίοδος της δεύτερης αιτιολογικής σκέψεως του προοιμίου του κανονισμού 2352/97 αναφέρει, συγκεκριμένα, τα εξής: «Η εισαγωγή ρυζιού καταγωγής ΥΧΕ, χωρίς περιορισμό ποσοτήτων, μπορεί να διαταράξει πολύ σοβαρά την κοινοτική αγορά ρυζιού.»

77 Όμως, με την προμνησθείσα απόφαση της 11ης Φεβρουαρίου 1999, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, το Δικαστήριο διευκρίνισε ότι, «στην πρώτη περίπτωση του άρθρου [109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ], δηλαδή όταν η εφαρμογή της αποφάσεως ΥΧΕ συνεπάγεται σοβαρές διαταραχές σε τομέα οικονομικής δραστηριότητας της Κοινότητας ή ενός ή περισσοτέρων κρατών μελών ή θέτει σε κίνδυνο την εξωτερική οικονομική του σταθερότητα, πρέπει να αποδεικνύεται η ύπαρξη αιτιώδους συνδέσμου διότι τα μέτρα διασφαλίσεως πρέπει να έχουν ως αντικείμενο την εξομάλυνση ή άμβλυνση των δυσχερειών που ανέκυψαν στον υπό εξέταση τομέα» (σκέψη 47).

78 Επομένως, έστω και αν η Επιτροπή διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως όχι μόνον ως προς την εκτίμηση της συνδρομής των προϋποθέσεων που δικαιολογούν τη λήψη μέτρων διασφαλίσεως, αλλά και ως προς το αν απαιτείται καταρχήν η λήψη τέτοιων μέτρων διασφαλίσεως (προμνησθείσες αποφάσεις της 14ης Σεπτεμβρίου 1995, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 122, και της 11ης Φεβρουαρίου 1999, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 48), στην υπό κρίση περίπτωση, η Επιτροπή, για να μπορέσει να λάβει τα μέτρα που θεσπίστηκαν με τον κανονισμό 2352/97, όφειλε να αποδείξει την ύπαρξη αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της εφαρμογής της αποφάσεως ΥΧΕ και της προκλήσεως των διαταραχών στην κοινοτική αγορά.

79 Όμως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι από τον κανονισμό 2352/97 δεν προκύπτει ότι η Επιτροπή απέδειξε την ύπαρξη τέτοιου συνδέσμου. Συγκεκριμένα, στο προοίμιο ουδόλως εξηγείται πώς και σε ποιο βαθμό η εφαρμογή της αποφάσεως ΥΧΕ, η οποία εγγυάται την «εισαγωγή ρυζιού καταγωγής ΥΧΕ χωρίς περιορισμό ποσοτήτων» (βλ. ανωτέρω σκέψη 76), προκαλούσε σοβαρές διαταραχές στην κοινοτική αγορά ρυζιού ούτως ώστε να επιβάλλεται η έκδοση του κανονισμού 2352/97 προκειμένου να εξομαλυνθούν ή να αμβλυνθούν οι διαπιστωθείσες δυσχέρειες.

80 Είναι αληθές ότι, κατά τον χρόνο της εκδόσεως του κανονισμού 2352/97, στις 27 Νοεμβρίου 1997, έληγε η ισχύς του κανονισμού 1036/97, που περιόριζε τις εισαγωγές ρυζιού προελεύσεως ΥΧΕ (βλ. ανωτέρω σκέψη 15), η δε απόφαση ενδιάμεσης αναθεωρήσεως, η οποία έχει τα ίδια αποτελέσματα (βλ. ανωτέρω σκέψη 11), δεν είχε ακόμα τεθεί σε ισχύ. Συνεπώς, με την έκδοση των προσβαλλομένων κανονισμών, η Επιτροπή θέλησε να ελέγξει τις εισαγωγές ρυζιού καταγωγής ΥΧΕ κατά το χρονικό διάστημα από τη λήξη της ισχύος του κανονισμού 1036/97 έως την έναρξη της ισχύος της αποφάσεως ενδιάμεσης αναθεωρήσεως.

81 Ωστόσο, αντί να εξετάσει συγκεκριμένα ποια θα μπορούσαν να είναι τα αποτελέσματα της εφαρμογής της αποφάσεως ΥΧΕ στην κοινοτική αγορά ρυζιού, η Επιτροπή υπέθεσε

απλώς ότι η εφαρμογή αυτή, ελλείψει προστατευτικών μέτρων περιοριζόντων τις εισαγωγές ρυζιού από τις ΥΧΕ, οπωσδήποτε θα διατάρασσε σοβαρά την αγορά αυτή.

82 Συνεπώς, δεν αμφισβητείται ότι η Επιτροπή δεν έλεγξε αν η τιμή του εισαγομένου από τις ΥΧΕ ρυζιού ήταν χαμηλότερη από εκείνη του κοινοτικού ρυζιού. Πράγματι, η Επιτροπή αναγνωρίζει, με την απάντησή της σε γραπτή ερώτηση του Πρωτοδικείου της 14ης Ιουνίου 1999, ότι ουδέποτε προέβη σε «σύγκριση μεταξύ της τιμής του εισαγομένου από τις ΥΧΕ ρυζιού και της τιμής του κοινοτικού ρυζιού». Εξηγεί ότι η άποψή της, σύμφωνα με την οποία έπρεπε να ληφθεί το αμφισβητούμενο μέτρο, «δεν στηριζόταν στην ενδεχόμενη χαμηλότερη τιμή εξαγωγής του ρυζιού (...) αλλά στην απειλή της εισαγωγής απεριορίστων ποσοτήτων ρυζιού (βλ. δεύτερη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 2352/97)». Όμως, αν αποδεικνυόταν, όπως διατείνεται η προσφεύγουσα, ότι το εισαγόμενο από τις ΥΧΕ ρύζι διετίθετο στην αγορά σε τιμή υψηλότερη από εκείνη του κοινοτικού ρυζιού, δεν θα μπορούσε να αποτελέσει, εντός της Κοινότητας, αντικείμενο ζητήσεως σε τέτοιο επίπεδο ώστε οι εισαγόμενες ποσότητες να προκαλέσουν σοβαρές διαταραχές στην κοινοτική αγορά μετά τη λήξη της ισχύος του κανονισμού 1036/97.

83 Πάντως, η απειλή εισαγωγής απεριορίστων ποσοτήτων προϊόντων προελεύσεως ΥΧΕ απορρέει άμεσα από την εφαρμογή των διατάξεων του τετάρτου μέρους της Συνθήκης και της αποφάσεως ΥΧΕ, που προβλέπουν ότι οι εμπορικές συναλλαγές με τις ΥΧΕ εξομοιώνονται, καταρχήν, με τις εμπορικές συναλλαγές μεταξύ κρατών μελών (βλ. ανωτέρω σκέψεις 2 έως 8). Αν μια τέτοια απειλή, η οποία είναι πάντοτε άμεση ελλείψει μέτρων διασφαλίσεως, αρκούσε προς απόδειξη της υπάρξεως αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της εφαρμογής της αποφάσεως ΥΧΕ και ενδεχομένης προκλήσεως διαταραχών σ' έναν τομέα οικονομικής δραστηριότητας της Κοινότητας και, επομένως, προς δικαιολόγηση της θεσπίσεως μέτρων δυνάμει του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ, θα ανατρέπονταν οι σκοποί των διατάξεων του τετάρτου μέρους της Συνθήκης και της αποφάσεως ΥΧΕ.

84 Πρέπει, συνεπώς, να συναχθεί ότι, αντίθετα προς τις επιταγές του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ, η Επιτροπή δεν απέδειξε την ύπαρξη αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ του όγκου των εισαγωγών από τις ΥΧΕ κατ' εφαρμογήν της αποφάσεως ΥΧΕ και ενδεχομένων σοβαρών διαταραχών που είχαν διαπιστωθεί στην κοινοτική αγορά ρυζιού. Η παράλειψη αυτή οφείλεται σε νομική πλάνη, καθόσον η Επιτροπή τόνισε, με το υπόμνημα αντικρούσεως σε αμφότερες τις υποθέσεις, ότι δεν υπείχε υποχρέωση αποδείξεως ενός τέτοιου συνδέσμου.

85 Συνεπώς, ο λόγος ακυρώσεως που συνίσταται στην παράβαση του άρθρου 109, παράγραφος 1, της αποφάσεως ΥΧΕ είναι βάσιμος.

86 Στο πλαίσιο της προσφυγής ακυρώσεως, δεν εναπόκειται στο Πρωτοδικείο να υποκαταστήσει την Επιτροπή και να εκτιμήσει, βάσει των στοιχείων της δικογραφίας, κατά πόσον, όντως, κατά τον χρόνο της εκδόσεως του κανονισμού 2352/97, υφίστατο αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ της εφαρμογής της αποφάσεως ΥΧΕ και των διαταραχών που ενδεχομένως παρατηρήθηκαν στην κοινοτική αγορά ρυζιού την εποχή εκείνη (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, απόφαση του Πρωτοδικείου της 22ας Οκτωβρίου 1996, Τ-79/95 και Τ-80/95, SNCF και British Railways κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-1491, σκέψη 64).

87 Επομένως, χωρίς να χρειάζεται να αποφανθεί το Πρωτοδικείο επί του βασίμου των λοιπών λόγων ακυρώσεως που προβάλλει η προσφεύγουσα, ο κανονισμός 2352/97 πρέπει να ακυρωθεί. Κατά συνέπεια, ο κανονισμός 2494/97, ο οποίος στηρίζεται στον κανονισμό 2352/97, είναι επίσης παράνομος και πρέπει να ακυρωθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

88 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ηττήθηκε πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα της προσφεύγουσας, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της τελευταίας.

89 Σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας, το Βασίλειο της Ισπανίας, το οποίο παρενέβη προς υποστήριξη των αιτημάτων της Επιτροπής, θα φέρει τα δικαστικά έξοδά του.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) **Συνεκδικάζει τις υποθέσεις Τ-32/98 και Τ-41/98 προς έκδοση κοινής αποφάσεως.**

2) Ακυρώνει τον κανονισμό (ΕΚ) 2352/97 της Επιτροπής, της 27ης Νοεμβρίου 1997, για τη θέσπιση ειδικών μέτρων για την εισαγωγή ρυζιού που προέρχεται από υπερπόντιες χώρες και εδάφη.

3) Ακυρώνει τον κανονισμό (ΕΚ) 2494/97 της Επιτροπής, της 12ης Δεκεμβρίου 1997, για την έκδοση πιστοποιητικών εισαγωγής ρυζιού που υπάγεται στον κωδικό ΣΟ 1006 καταγωγής υπερποντίων χωρών και εδαφών, στο πλαίσιο των ειδικών μέτρων που καθιερώθηκαν από τον κανονισμό (ΕΚ) 2352/97.

4) Η Επιτροπή θα φέρει τα δικαστικά της έξοδα καθώς και τα έξοδα της Κυβερνήσεως των Ολλανδικών Αντιλλών σε αμφότερες τις υποθέσεις.

5) Το παρεμβαίνον θα φέρει τα δικαστικά του έξοδα σε αμφότερες τις υποθέσεις.

Jaeger Lenaerts Azizi

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 10 Φεβρουαρίου 2000.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

K. Lenaerts